

JELENA LENGOLD

Nem szeretlek

Szakács Patrícia fordítása

1.

– Igazad van. Valószínűleg nem szeretlek. Ez valami más. Majd nem olyan, mint a szerelem, de mégsem az igazi szerelem.

Majd tovább bámulta a poharát.

Jó, gondolta a nő. Miért lenne ez szörnyű? Én sem szeretlek téged. Soha nem is terveztük el, hogy szeretni fogjuk egymást.

– Biztos vagy benne, hogy felismernéd? – kérdezi mégis a nő.

– Felismerném-e? De mit?

– A szerelmet.

Nézte egy ideig a nőt, mintha egyáltalán nem értené, miről beszél. A tekintete olyan volt, mint egy elhagyott gyermeké, aki felébred a sötétben, és fülel.

Majd bólintott.

– Tudnám – mondta.

Bizonytalannak tűnt.

– Honnan tudnád?

Halvány mosoly futott át a férfi arcán.

– Az ördögbe is, hogy érted ezt? Valahogy csak tudnám.

– Rendben, és mondd, mit tennél meg a szerelmedért?

– Semmit sem, azt hiszem. Mégis, egyáltalán mit tehet egy ember a másikért?

– Feleségül vennéd-e, akit szeretsz?

– Ez lenne a legrosszabb, amit tehetnék veled. Képzeld el, együtt élni velem...

– Bele se merek gondolni.

A férfi átnyúlt az asztalon, és megérintette a nő ujjait. Majd feljebb siklott a lány kézfeje felé. Megfordította a kezét, és végigsimította a karja belső oldalát.

– Valamiről csak meg kell tudni különböztetni a szerelmet minden egyébtől, ami csak hasonlít rá – mondta a lány.

A férfi felemelte a nő kezét, és ajkát a tenyerébe süllyesztette. Megharapta egy ujját. Pár másodpercig hagyta, hogy a nő megsimítsa az ajkát. Ezután kihúzta magát, és újra belekortyolt az italába.

– Ki tudja? – mondta a férfi –, talán én nem lennék rá képes. Lehet, hogy pszichiáterhez kellene mennem.

– Lehet. Mégsem szeretném, hogy pszichiáterhez fordulj azért, mert nem szeretsz engem.

– Arra gondoltam, hogy talán saját magamat sem szeretem. Talán erről van szó. Nem tudom, egyáltalán képes vagyok-e szeretni valakit, ha magamat nem szeretem.

– Nem hiszek ebben az elméletben – mondta a nő. – Ismerek olyanokat, akik undorodnak maguktól, ugyanakkor szétfeszíti őket a szerelem.

Egy ideig hallgatott a férfi, majd folytatta:

– De nem szeretek egyedül lenni. Viszolygok az egyedüllétől. Jobban érzem magam, ha veled vagyok.

– De mégsem szeretsz.

– Néha úgy érzem, hogy szeretlek. Talán emiatt az asztal miatt van ez, nem tudom.

– Mi van ezzel az asztallal?

– Tudod...

– Nem, nem tudom. Árudd el!

– Akármikor itt ülünk, egy idő után úgy érzem, hogy mégis szeretlek.

A nő a szájába tömött egy egész marék földimogyorót. Sós volt, és úgy érezte, nincs elég akarata ahhoz, hogy összerájja. Lenyelte egyben az egészet, és így szólt:

– Semmiség, gyorsan túl leszel rajta.

A férfi bólított egyet, mint akinek éppen részvétet nyilvánítanak.

– Biztosan.

Majd felkelt, hogy hozzon még egy-egy italt. A nő a férfi után nézett. Láttá, ahogy az macska módjára lépdél az asztalok között. Éppen úgy, ahogy egy lusta, álmos kandúr, amely hirtelen bármelyik pillanatban felugorhat a fa tetejére. A nő imádta ezt a mozgást, megtörtént, hogy lopva követte a férfit a városban, csak hogy figyelni tudja e mozdulatokat.

Már jött is vissza, kezében két teli pohárral.

Nézték egymást, és ittak. Semmi okosabbat nem tudtak tenni. Az asztal alatt a férfi ismét simogatta a nő térdét. Mindig ezt csinálta. Meg kellett érinteniük egymást, legalább egy kicsit.

– Azt hiszem, én sem szeretlek téged – mondta a nő. – Ennek ellenére valaha úgy éreztem, hogy szeretlek. Később láttam csak, hogy ez nem az. Igazad van. Ez valami más kettőnk között.

– Mégis mi lehetne, ha nem szerelem? Szex?

– Meglehet.

– Amikor még nagyon fiatal voltam, azt gondoltam, a szerelem és a szex teljességgel különválaszthatatlan. Majd a következő húsz évben úgy hittem, hogy ez a két dolog szinte soha nem találkozik. Ma pedig már semmiben sem vagyok biztos.

Nem lehetett várni. Szélsébesen felhörpintették a maradék italt, és kimentek az utcára. Barátságos és sűrű volt a sötétség körülöttük. A nő érezte azt a bizonyos belső remegést, várt valamire.

A férfi nem szerette a nőt, és a nő nem szerette a férfit. A nő a férfi kezét szorította a zsebében, a jég pedig, mint egy vékony üveg, meghasadt a talpuk alatt. Szokatlan hangja volt, kicsit sem hasonlított arra, ahogyan repedezni szokott. Óvatosan elsétáltak a nő házához, a hidegtől és a szélről reszketve, beletörődve annak tudatába, hogy nem szeretik egymást.

Keveset beszélgettek útközben. Túl hideg volt hozzá. Csupán arra figyeltek, hova lépnek és el ne csúszzanak. A férfi néhányszor megállt, és fagyos ajkával megcsókolta a nőt. Valahol félúton becsúsztatta kezét a nő kabátja alá, és a pulóverén keresztül megérintette a mellet. Majd azt mondta:

– Szörnyen hideg van. Gyerünk!

Néha csak ránézett, amikor elhaladtak az utcai lámpák mellett. Felemelte a tekintetét, és bámulta a nő arcát. A szeme olyan volt, mint egy beteg kutyáé. A sorsba való belenyugvásé.

2.

– És ha szakítanánk? – kérdezte a nő, teát hozva neki.

A férfi még mindig az ágyban volt, derékig betakarózva. A hajába túrt, és kiszabadította homlokát a tincsek alól. A nő szerette ezt a mozdulatot. Egyike volt ez a férfi azon gesztusainak, amit bármikor fel tudott idézni.

– Mire lenne az jó? A mi esetünkben egyáltalán mit jelentene, ha szakítanánk?

Tényleg, gondolja a nő. Előbb-utóbb újra találkozónának, és megint szeretkeznének. Végül is soha nem ígértek semmit sem egymásnak. Azok a bizonyos örökkön örökké mondatok közül egy sem hangzott el közöttük.

Arra gondolt, hogy a szerelmesek mindegyike ezen a világon úgy hiszi, hogy éppen az ő történetük kezdődött valami meglehetősen különleges módon. Mindannyian ugyanúgy biztosak benne, hogy az első perctől fogva tudvalevő volt, mi fog történni kettejük között. A könnyedség, amellyel a férfi italt töltött a poharába az első éjjelen. A pillantások a félhomályban. A türelmetlen várakozás, hogy mindenki más megértse és elfogadja azt, ami akkorra már elkerülhetetlené válik. Az első közös pillanat az üres szobában, még a hajnal beköszönte előtt, amikor az arcuk megváltozik. A férfi arca borostás lesz. A nő sminkje elmosódik a szeme körül. Ekkor már elernyed a szemhéjuk a fáradságtól, az italtól, és annak bizonyosságától, ami rájuk vár. A testek tökéletes egymásra találása. A csalóka és teljességgel bizonytalan érzés, hogy végre újra egymásra találtak.

– Gyűlölöm ezeket a játszmákat. A színlelést. Ki kit fog előbb felhívni. Ki lesz az erősebb.

– Én sem vagyok ügyes ebben – mondta a férfi.

A nő már a kezdet kezdetén jól tudta, hogy a férfitől soha nem fog hallani egyetlen kegyes hazugságot sem.

3.

Egyik este a nő rajtakapta a férfit, ahogy a háza előtt ül a kocsjában. Odament hozzá. Bekopogott az ablakon. A férfi kinyitotta az ajtót. És egy ideig szótlanul nézett rá. Megragadta a nő kabátján a gombot.

– Mindig ettől félted – mondta a nő.

A férfi keserű arcot vágott.

– Neked nem kell félned. Te legalább tisztában vagy önmagaddal.

– Ezúttal mennyi időre mész el?

– Azon gondolkodtam... van értelme visszajönnöm? Azok a hétköznapi dolgok, melyeket más emberek könnyedén művelnek, számomra, valamilyen oknál fogva, teljességgel megvalósíthatatlanok. Nem tudom ezt megmagyarázni.

Továbbra is az autóban ült, a nő pedig a nyitott ajtó mellett állt, és csak enyhén érezte, hogy a szélről megdermednek az ujjai.

– Megint esni fog a hó – mondta a nő, és zsebre tette a kezét.

A szeme sarka könnyes volt és égett. Az egyik pillanatban örült vágyat érzett az iránt, hogy lekuporodjon a jeges járdára, és elaludjon itt, a férfi autója mellett. Reggelre minden eltűnne, gondolta magában. Ez csak egyike a rossz éjszakáknak.

A férfi lehajtott feje azonban másról árulkodott.

– Kérlek, ne tarts vissza! Most egész egyszerűen beindítom az autót, és elhajtok. Te pedig bezárod az ajtót, leveszed a kabátod, főzöl egy teát, amit az ágyban iszol meg, majd elalszol. És örökre, örökre elfelejtesz engem. Ígérd meg!

Valóban, gondolta a nő, sehol egy csillag. Havazni fog éjjel. Az utakat hótakaró fedi majd be. Ezen az éjszakán senki sem tud elutazni a városból.

– A tea jó ötlet – mondja.

Majd megfordult, kivette a kulcsait a zsebéből. Mire bement a házba, a férfi már sehol sem volt.

4.

Néhány évvel később látjuk a nőt, amint a reggeli kávéját issza a konyhában, és átlapozza az előző napi újságot. A férje a fürdőszobában borotválkozik. A nő hallja, ahogyan a *Traviata* egyik áriáját fütyöréshi. Hanyagul átfut az címeken, és arra gondol, hogy a szombat reggel az egyik legjobb dolog, amit az ember az élettől kaphat. Még a világ körüli utazásnál is jobb. A világ körüli utazás szürreális, olyasmi, amiről biztosan tudod, hogy elmúlik. A valós élethez semmi köze sincs. De ez a reggel igenis része az életemnek, gondolja, miközben felkel, hogy kinyissa az ablakot. A reggel éppen olyan, amilyennek lennie kell. Napsütéses. A levegő friss, de nem hűvös. A felhők kicsit sem tűnnek vészjóslónak.

Visszatér az újsághoz. Lapoz egyet. Nézi a címet. *Ufók szálltak le a töltőállomásra.* Ott van a fotó. A benzinkút tulajdonosa a kockás ingjében mutat rá a szokatlan nyomokra a fűben. Átfutja a szöveget. *Pirkadatkor egy furcsa sípoló hangra lettünk figyelmesek. A kutyánk vadul ugatni kezdett. Alig láttunk valamit a nagy fényáradatban. A hatalmas világoóság a szemünkbe tűzött. Csak ezeket a szabályos alakzatú nyomokat találtuk...*

Egyszer csak észrevette, hogy a férje mellette áll:

– Mi történt? – kérdezi tőle a nő.

Szemügyre veszi a férjét. A frissen borotvált arca ragyog a reggeli verőfényben.

– Mi történt? – kérdezi most a férfi valamivel hangosabban, miközben a felesége vállára ereszti a kezét. – Az istenért, mi az? Miért sírsz?

A nő az arcához emeli a kezét, és érzi, könnyáztatta. Bár a meszeségből érkezik, kezdi megérteni, hogy a hang, amit hall, nem az úrhajó távoli, titokzatos zokogása, hanem a tulajdon hangja.

A férje leül a mellette lévő székre. A kezébe veszi a nő két kezét. Azt mondja:

– Kérlek, mondd el, mi van veled! Mi zaklatott fel?

– Valami, amiről megfeledeztem – mondja a nő. – És most újra eszembe jutott.

5.

A nő a benzinkútnál megállítja az autóját, és kiszáll. Sehol senki. Egyszer csak a ház mögül megjelenik egy fiúcska, és azt mondja:

– Apa mindjárt jön. Elment megetetni a kutyát.

– Köszönöm – mondja a nő. – Segítesz apukádnak?

– Csak az ablakokat moshatom le – mondja a fiú –, ha elérem őket. Apu nem engedi, hogy benzint töltsék. Azt mondja, még kiöntöm. Pedig én tudok tankolni. Megmutatnám neked, de apa rajtakaphat, és akkor kikapnék.

– Semmi gond. Megvárjuk apukádat. Mondd csak, olvastam az újságban, úrlények szálltak le nálatok, igaz ez?

– Igen – mondja a fiú. Én nem láttam őket. Aludtam. Senki sem látta őket. De leszálltak, méregettek valamit a ház körül, és elmentek. Szerinted visszajönnek?

– Biztosan – mondja a nő.

– Én tudom ám, miért éppen hozzánk jöttek.

– Miért?

– Blökit, a kutyámat egy úrbéli kutyára akarták kicserélni. De Blöki ugatott, mi pedig felébredtünk, így nem sikerült nekik. Most Blöki bent alszik esténként a házban.

– Hány éves vagy? – kérdezi a nő.

– Hamarosan hat leszek – mondja a fiú.

Majd megfordul és kiabál:

– Apa, apa, siess!

És akkor a nő meglátja őt, ahogy jön kifelé, megtörli a kezét valami maszatos ronggyal, betűri az ingjét a nadrágjába, és aztán mintha csak tegnap lett volna, beletúr a hajába, és megigazítja a szemüvegét. Néhány lépésre tőle a férfi ránéz, és megáll. Arcához emeli a kezét, mint akinek hirtelen megfájdult valamije. A fiú közöttük áll, figyelni őket, majd megszólal:

– Apu, meséltem neki az úrlényekről.

Soványabb, mint korábban, és a haja valamivel hosszabb, mint ahogyan a nő emlékszik rá, de mindemellett ő az. Hallja a férfit, ahogyan mondja:

– Ő a fiam, Luka.

– Igen, megismerkedtünk.

– Mi szél hozott ide? – kérdezi a férfi.

– Láttam a képedet az újságban. Meg kellett győződnöm róla, hogy valóban te vagy az.

Luka megrángatja az apja ingujját, és azt suttogja:

– Apu, ő arra vár, hogy benzint tankolj neki. Már fél órája vár rád.

– Máris – mondja az apa.

De nem mozdul.

– Azt mondtad, soha nem tudnál úgy élni, mint a többi hétköznapi ember.

– Úgy látszik, megtanultam.

– Azt is mondtad, soha nem tudnál egy helyben maradni. Hogy az téged nyughatatlanná tenne, és rabságban éreznéd magad.

– Megszoktam.

Luka szemei tágra nyílnak. Halkan mondja:

– Apa, ismered őt?

Kézen fogja fiát, és azt mondja:

– Luka, menj be a házba! Nézd meg, Blöki mindent megevett-e!

De a fiú továbbra is ott áll, és egyszer az apjára, egyszer a nőre pillant.

– Szeretnél tankolni? – mondja az ember.

A nő végül megtalálja maga mögött az autó kilincset, kinyitja a kocsiját, és elhajt, előtte még nekiütközik a sarokban felhalmozott üres konzervdobozoknak. A konzervdobozok szörnyű csörömpölés közepette nyomódnak össze és gurulnak szanaszét. Belepillant a visszapillantó tükörbe. Apa és fia ott állnak, fogják egymás kezét, és néznek a nő után.

6.

Már rég besötétedett, a benzinkút bezárt. A nő a ház mögé ment, és benézett az ablakon. Hallotta, ahogy Luka az ajtóból kiabálja:

– Blökkiii! Blöki, gyere be!

A kutya a bejáráshoz szaladt és bement. A fiú becsukta utána az ajtót. A nő egy ideig ott állt, a világosságot figyelve a házban. Majd még közelebb szeretett volna menni. Mi lesz, ha most visszajönnek azok az úrlények, és rajtakapnak, ahogy a ház körül leskelődök, gondolta.

A szobában a férfi épp egy régi ébresztőórát szedett szét. A nő látta, ahogyan csipesszel egyenként szétválasztja, és az asztalra helyezi az apró részecskéket. Soha nem mondta, hogy tud órát szerelni, gondolja a nő. Ki tudja, mi mindent nem tudok, és soha nem is fogok megtudni róla.

Aztán egy fiatal nő jelent meg, fánkkal teli tálcával. Ugyanarra az asztalra tette le az ételt. A férfi felemelte a fejét, rámosolygott a nőre, majd mondott valamit. A nő legyintett. Elvett egy fánkot, beleharapott, és bekapcsolta a televíziót. Leült a fotelbe, és maga alá húzta a lábát. Ezután megjelent a fiú, és a fánk felé nyúlt. A nő kintről hallotta, ahogy az apa azt mondja, vigyázz, és az óra alkatrészeire mutat. A fiú adott néhány falat fánkot a kutyának. A nő lélegzet-visszafojtva állt az ablak túloldalán, s érezte, amint a fűből felszáll az esti pára, és lassan a térde felé kúszik. Majd hallotta, ahogy a kutya ugatni kezdett. A fiú igyekezett megnyugtatni az állatot, de az nem hagyta abba. Az anya megfordult, és mondott valamit a gyerekeknek. Látta, hogy a fiú és a kutya kimennek a szobából. Azok a bizonyos ujjak kivettek egy aprócska spirált az órából, és a fény felé emelték. A nőnek hirtelen eszébe jutott, hogy a férfi mennyire szerette megsimítani az ajkát, miközben szeretkeztek. Néha szinte durván szorította ujjával a száját, máskor pedig csak finoman átsiklott a fogain, és játszadozott a nő nyelvével.

Először a kutya jelent meg. Orrát hozzáérintette a nő lábához. Utána meglátta a fiút. Mellette állt, és figyelte őt. Ki tudja, mióta ácsorgott ott. Végül a fiú suttogva mondta:

– Nem viszed el Blökit? Megint ki kellett hoznom, anya mérges, ha ugat.

A nő nézte a fiút, majd a kutyát, és nem tudott megszólalni.

– Tudtam, hogy te vagy az úrlény, amint megláttalak a benzinkút-nál – folytatta a fiú. – Színesben látod a világot, vagy fekete-fehérben?

– Fekete-fehérben – válaszolt a nő, szintén suttogva.

– Most mit fogsz csinálni? – kérdezte a gyerek. – Mennyi ideig maradsz a Földön?

– Éppen indulok. Csak azért jöttem, hogy elbúcsúzzak tőled. Jó éjt, Luka.

– Megérinthetlek? – kérdezte a fiú.

A nő kinyújtotta a kezét, a gyerek pedig lassan, kicsit félénken nyúlt felé. A nő látta, hogy ha felnőtt, ugyanolyan keze lesz, mint az apjának. A fiú gyengéden megérintette a nő ujjait.

– Senki sem fogja ezt nekem elhinni – mondta a fiú.

– Az nem is fontos. Te tudni fogod, hogy megtörtént.